

Dahilde silâhlı mukabele



Dünyanın gidişatını okuyabilen, hele Türkiye'deki

Süfyanî Deccaliyetin mahiyetini bilen kimse, dahilî mücadelede kanlı-silâhlı bir boğuşmanın içine girmez.

Girdiği takdirde, gerçek niyeti, hedefi, gayesi ne olursa olsun, asıl hizmet ettiği şey, işte o Deccaliyetin tâ kendisidir.

Zira, o Süfyanî Deccaliyetin temel gıdası dahilî nifaktır, çatışmadır, boğuşmadır, kanlı fitnedir.

Bu sahada, dünyada üstüne yoktur. Kimse onunla yarışarak galip gelemeyiz.

Dolayısıyla, mâsumları vuran, onların canına malına zarar veren her hareket, o fitnekâr cereyanın nâm-ı hesabına geçer.

* * *

Bu nifak ve şikak karakterli cereyanın, ayrıca çok değişik renk ve şekilde türlü türlü maskeleri var.

Yüzüne o maskeleri geçirerek, çok rahat şekilde Türklerle Kürtleri, Alevilerle Sünnileri, halk ile devleti karşı karşıya getirtip çarpıştırebiliyor. Aralarında derin husûmetlere yol açacak fitne kazanlarını kaynatabiliyor.

Meselenin bu cihetini bilmeyenler, gafilce avlanıyor. Dehşetli bir fitnenin tuzağına düşüyor. Çırpınıp sendelendikçe de, hem kendine, hem çevreye olmadık zararlar veriyor.

Zarar ziyana sebebiyet verenler ise, bazen dindar, bazen halkçı ve bazen ırkçı/miliyetçi de olabiliyor.

Süfyan, en büyük hilekâr ve aldatıcı olduğu için, merhametsiz ve muhakemesiz davranan herkesi bir şekilde tuzağına düşürüp tepe tepe kullanabiliyor.

* * *

Süfyanî Deccal, fitne-fesat tohumunu ortaya attıktan sonra kendini çekip gizliyor.

Gözünü kan bürümüş kimseler ise, onu görmüyor, göremiyor bile. Bu sebeple, vargücüyle karşısında gördüğü dindaşına, vatandaşına saldırıyor.

Haliyle, yanlış hedefe vuruyor. Körlemesine vurduğu ise, bazen kendi yakını ve bazen de kendi geleceğidir.

Dolayısıyla, aslında kişi baltayı dizine vurmuş oluyor. Zira, vurduğu kimse, hem günahsız, hem de kendinden olan kimseler. İster asker, ister polis, ister sivil vatandaş olsun.

Hiç fark etmez. Hepsi de sensin, yahut senin insanlarındır.

Üstelik, sadece karşında gördüğün insanı vurmuş olmuyorsun; aynı zamanda nice mâsum kişi dul ve yetim bırakarak, sayısız insanın geleceğini de karartmış oluyorsun.

O halde, evvela vurmaktan, kırp dökmekten vazgeçmeli. Silâha sarılmanın, mâsum kanı dökmenin hiçbir mazereti yoktur ve olamaz. Bu vahşetin savunulacak hiçbir tarafı yoktur ve olamaz.

Silâh, güç, kuvvet harice karşı, dıştan gelen saldırılara karşı kullanılabilir ancak.

* * *

Süfyanî Deccaliyetin bir başka mahareti de, yüzde yüz kat'iyetinde sahte, çakma ve yalancı "Müslüman Türk" olduğu halde, kendini essahmış gibi göstermesidir.

Kendini son derece bir ustalıkla kamufle edebildiği içindir ki, kimi Müslüman Türk'ü herkese saldırtıyor ve herkesi de ona düşman bir hale getirebiliyor.

Aslında, iki taraf da fenâ halde yanılıyor, aldanıyor.

Çünkü, hakiki Türkler ırkçılık ve başkasına kasdî düşmanlık yapmaz; aynı şekilde, hakiki bir Müslüman da Kur'ân'a bin yıl hizmet etmiş olan Türk milletinin evlâtlarına hasmane bir tavırla saldırmaz.

O halde, Türkler ile sair Müslüman unsurları karşı karşıya getirten ve onları birbirine kırdırtmaya çalışan sinsî, menhus bir başka cereyan var demektir.

İşte, bunu bildiğimiz ve tanıdığımız içindir ki, nifak ve şikak perdesi altına gizlenerek icrâ-i faaliyette olan bu Süfyanî cereyanın mahiyetini nazara vererek, dindaşlarımıza ve vatandaşlarımıza hemen her vesileyle "Aman dikkat!" diyoruz.

* * *

Bu mühim bahsi, siyasî ve içtimâî prensipler manzumesi olarak da gördüğümüz Risâle-i Nur'dan yapacağımız can alıcı bir iktibasla noktalayalım.

Şuâlar'daki bir mektupta, kin ve intikam duygusuyla, yahut rövanşist (mukabele-i bilmisil) bir anlayışla hareket etmenin bir "kaide-i zâlimâne" olduğunu dile getiren Bediüzzaman Said Nursî, Emirdağ Lahikası'nda bir mektupta ise, bu hakikati teyiden şu ifadeleri kullanıyor:

"Siyaset-i hazırada particilik taraftarlığı ile bir câninin yüzünden mâsumların zararına rıza gösteriliyor. Bir caninin cinayeti yüzünden taraftarları veyahut akrabaları dahi şeni' gıybetler ve tezyifler edilip bir tek cinayet yüz cinayete çevrildiğinden, gayet dehşetli bir kin ve adaveti damarlara dokundurup kin ve garaza ve mukabele-i bilmisile mecbur ediliyor. Bu ise, hayat-ı içtimaiyeyi tamamen zir ü zeber eden bir zehirdir. Ve hariçteki düşmanların parmak karıştırmalarına tam bir zemin hazırlamaktır.

"Bu tehlikeye karşı çâre-i yegâne: Uhuvvet-i İslâmiyeyi ve esas İslâmiyet milliyetini o kuvvetin temel taşı yapıp, mâsumları himâye için, cânilerin cinâyetlerini kendilerine münhasır bırakmak lâzımdır." (Age, s. 393)